

به نام خدا

کیمیا رشیدی نیک

گذشته استمراری بعید(پساساختارگرایی)

نمایشگاه آثار تهمینه منزوی به نام «گذشته استمراری» شهریور ۹۶ در گالری راه ابریشم برگزار شد. این نمایشگاه شامل آثار در قطع چاپ بزرگ با موضوعیت ساختمان‌های مخروبه است. در عکس‌ها انسان‌ها هم حضور دارند، هرچند که در حاشیه هستند. تعدادی از لوکیشن‌ها مکان‌های مخروبه داخل ایران و تعدادی در افغانستان هستند.

اگر این ساختمان‌های خرابه و نیمه خرابه را دال فرض کنیم، مدلول آن چه خواهد بود؟ مدلول این ساختمان‌ها می‌تواند حس رها شدگی آن‌ها باشد، ما با دیدن این ساختمان‌های قدیمی در دل تاریخ سفر می‌کنیم، اما به جایی که دیگر زندگی در آن جاری نیست. نوعی حس رهاشدگی از دیدن این عکس‌ها به بیننده القا می‌شود. مدلول دیگر این خرابه‌ها می‌تواند ارزش گذاری پدیده‌های قدیمی باشد، به نوعی مقدس شمردن آنچه که قدیمی شده است و دیگر در دسترس نیست و رو به خرابی است. از طرفی ما در این عکس‌ها با افرادی مواجه هستیم که گاهی در حال ساز زدن هستند، گاهی صرفاً راه می‌روند یا ایستاده‌اند. این افراد در این فضاها می‌باشند. آیا می‌توان گفت این اتفاق دال بر حس نوعی تقابل است؟ یعنی تقابل زندگی و مردگی مدلول این انسان‌هاست؟

همچنین می‌توان گفت حس حضور بیننده در گذشته، مدلول حضور این افراد در عکس‌هاست، هم‌ذات‌پنداری مدلول این حضور است. از طرفی دیدن هردوی این عناصر در یک قاب، هم انسان هم ساختمان مخروبه، می‌تواند دال بر بودن در زمان و مکان دیگری باشد. بیننده حس می‌کند که در زمان سفر کرده است.

در پایان می‌توان گفت از سویی حضور در مکان‌های قدیمی، دال بر مرگ و گذر زمان است، از سویی دیگر حضور ساز در عکس‌ها دال بر جریان زندگی است.